

Christy Wilson Beam

Het meisje dat God ontmoette

*Het ongelooflijke verhaal van een meisje
dat na een bizar ongeluk genezing vindt*

Tweede druk

© 2015 Uitgeverij Kok
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl

Oorspronkelijke titel:
Miracles of heaven
Uitgegeven door Hachette Books, New York
© 2015 Christy Wilson Beam

This edition published by arrangement with Hachette Books, New York,
New York, USA

Vertaling: Linda Jansen (www.creativitekst.nl)
Omslag: Flashworks.nl
Omslagbeeld: Hachette Books
Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 435 2529 9
ISBN e-book 978 90 435 2530 5
NUR 402

Tenzij anders vermeld, zijn de aanhalingen uit de Bijbel overgenomen uit de Nieuwe Bijbel Vertaling (NBV), uitgegeven door het Nederlands Bijbelgenootschap, Haarlem.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording or any other – except for brief quotations in printed reviews, without the prior written permission of the publisher.

PROLOOG

Hij doet grote, ondoorgrondelijke dingen,
ontelbaar zijn de wonderen die hij verricht.

Job 9:10

Toen mijn man en ik een gezin gingen stichten baden we om de huis-, tuin- en keukenwonderen: gezonde kinderen, een fijne sfeer in huis, het nieuwste model pick-up truck met de juiste accessoires en genoeg regen voor onze tuin, maar niet tijdens de voetbaltraining op vrijdagavond. We verwachtten niets dat sensationeler was dan een zonsondergang in Texas of hemelser dan samen oud worden. Het paradijs was voor ons synoniem aan een stukje grond in het buitengebied van Burleson, Texas, een klein stadje iets ten zuiden van het drukke district Dallas-Fort Worth.

Kevin en ik zijn kerkgangers, gelovige mensen. We hebben 'fonteinen van zegen' ervaren, om met dat oude lied te spreken, en 'druppels van genade' zien vallen; zoals een baby die wordt geboren in een gezin waar ze de hoop op een kindje al hadden opgegeven, of twee volslagen vreemden die op het moment dat ze elkaar ontmoeten aan de blijdschap in hun hart weten dat ze

al vrienden zijn. In principe hebben we altijd in wonderen geloofd. *Met God is alles mogelijk*; we hebben het met de paplepel ingegoten gekregen en heel, heel af en toe hoorde ik over een voorval dat alle logica te boven ging en korte metten maakte met mijn angsten.

Nu houd ik een wonder in mijn handen.

De verpleegkundige overhandigt mij een computerprint: twee A4'tjes met alle medicatie die mijn dochter ten tijde van ons laatste bezoek aan het Boston Kinderziekenhuis kreeg toegediend. Toen ze zei dat ze dood wilde om bij Jezus in de hemel te kunnen zijn, waar geen pijn is.

'Is het drie jaar geleden?' vraagt de verpleegkundige met opgetrokken wenkbrauwen. 'Klopt dat wel?'

Het klopt. Het feit dat dat onmogelijk is, doet er niet meer toe.

'Oké Annabel', zegt de verpleegkundige. 'Dan moet jij nu twaalf jaar zijn.'

Anna knikt enthousiast; blij dat ze twaalf is, blij dat ze in Boston is, blij dat ze leeft. De verpleegkundige maakt een gebaar naar de weegschaal.

'Kunt u deze lijst bekijken terwijl ik haar bloeddruk en temperatuur opneem?' vraagt ze met een hoofdknik naar de lijst in mijn hand. 'Ik wil graag dat u controleert of deze nog up-to-date is, zodat ik eventuele wijzigingen in de computer kan zetten. Markeert u alstublieft de medicijnen die ze nog gebruikt.'

Mijn ogen scannen de opsomming.

Hyleenglycol; Prevacid (lansoprazol), een protonpompremmer; probiotisch supplement; polyetyleenglycol; periactin (cyproheptadine), een antihistamine, aangevuld met anticholinerg, antiserotonerg en lokale anestetica...

Het is alsof ik naar het litteken van de operatie op Anna's onderbuik kijk, dat nog een vaag lijntje is op de plek waar ze aan elkaar is genaaid, opnieuw opengesneden en weer dichtgenaaid.

Neurontin (gabapentin), een anticonvulsivum en analgesie; rifaximine, een semisynthetisch antibioticum op basis van ryfamycine; Augmentin (amoxicilline en clavulaanzuur); tramadol hydrochloride voor gemiddelde tot zeer zware pijn...

De lange opsomming trilt voor mijn ogen. Mijn hemel, waar dat kleine lijfje allemaal doorheen is gegaan.

Hyoscinamine, een tropaanalkaloïde en secundaire metaboliët; Celexa (citalopram hydrombromide), een selectieve serotonine-heropnameremmer.

'Ze gebruikt niets van dit alles', zeg ik met een glimlach tegen de verpleegkundige.

'Bedoel je uit deze rij?' vraagt ze, terwijl ze met haar pen de eerste kolom aanduidt.

'Nee, hiervan.' Ik houd de twee A4'tjes omhoog. 'Ze slikt helemaal niets.'

'Wauw. Oké.' Ze bekijkt de lijst aandachtig. 'Dat is echt... oef... dat is...'

Een wonder.

Ze zegt het niet, maar daar zit ik niet mee. Mensen vinden het over het algemeen gemakkelijker om dingen toeval te noemen, of dom geluk. Artsen gebruiken woorden als *spontane genezing* om het onvoorstelbare, het onbevattelijke weg te verklaren. Een poosje geleden heb ik de keuze gemaakt het w-woord te gaan gebruiken.

Ik heb lang niet altijd de hand van God kunnen ontdekken in mijn verknupte levensdraden, maar dat is veranderd. Hij was er vanaf ons allereerste begin en hij was er iedere keer dat onze

wereld instortte. Hij is er nu en hij is bij ons op de onbekende weg naar morgen.

In het licht van alles wat God ons heeft gegeven en alles wat er is gebeurd, is het simpelweg onmogelijk om ons verhaal *niet* te vertellen.

HOOFDSTUK 1

Zo werd hij de hoogste van alle bomen,
zo kreeg hij brede takken en lange twijgen,
door al het water uit de diepte.

Ezechiël 31:5

De kolossale populier in de omheinde koeienwei achter onze oprit was een waar natuurwonder; zo'n gigantische boom die overal bovenuit torent, een boom 'zoals alleen God kan maken'. Denk daarbij even aan de zinderende hitte en de hongerige boorkevers, de intense vrieskou die om de paar jaar toeslaat en de wervelende zomerstormen die met de regelmaat van de klok over Midden Texas razen. Deze populier was al minstens honderd jaar een walhalla voor vogels, spinnen en eekhoorns. Hij hield een wakend oog op het zaaien en oogsten op de omringende velden. Hij was een onbeweeglijke wachtpost langs de weg met de oude eikenbomen en boerderijen in het glooiende boerenland.

Op dertig meter hoogte spreidde deze reus zijn droge, hartvormige bladeren als een dak boven de grond uit. Ruwe knoesten staken rond de voet van de boom uit het omringende struik-

gewas. Pezige wortels pinden de boom vast aan de grond. De omtrek van de stam was groter dan enig menselijk persoon zou kunnen omvatten, maar drie jaar geleden lukte het Kevin en mij er een kring omheen te vormen als we met uitgestrekte armen hand in hand gingen staan met onze dochters: Abigail van elf, Annabel van negen en Adelynn van zeven. Dat is tevens de basishouding waarmee we de uitdagingen in ons gezinsleven het hoofd boden. Als er iets voorbij kwam dat te groot was om te omvatten, hoefden Kevin, de meisjes en ik niet verder te reiken dan naar elkaar.

Op ongeveer tien meter hoogte staken twee massieve takken als een paar open armen uit het silhouet. De ene vormde een brede brug naar de kleinere bomen in het schaduwrijke boomgroepje, maar de andere was afgebroken en lag op de grond. Hij moet door een bloedstollende windvlaag in een lang vergeten storm zijn afgerukt en op de aarde gesmeten. Hij heeft zich dwars door de dunnere takken een weg naar beneden gebaad en is tegen de doorweekte grond gesmakt. Sindsdien zit er hoog in het brede takkenstelsel een gat van ongeveer negentig bij honderdtwintig centimeter. Vanaf de grond lijkt het net een komvormige, verweerde hand.

In de Bijbel staat dat God een grote vis beschikte om Jona in te slikken en hem aan de overkant van een ziedende zee af te leveren. Je zou je haast afvragen of God al ver voor onze geboorte die boom beschikte. Je kunt je bijna voorstellen hoe hij het hart van die populier toefluisterde: *maak een holte*. En hij deed het.

De decennia kwamen en gingen. En al die tijd hield de boom zijn geheim voor zich.

In 2002, het jaar dat Annabel werd geboren, kochten Kevin en ik het stuk grond van dertig are rond het populierenbosje en begonnen met de bouw van een huis. Abbie was een onstuimige kleuter. Adelynn was de verhoging van een gebed dat nog niet eens in ons was opgekomen. Ik ging kopje onder in het vreugdevolle 'ballen hoog houden' dat om de hoek komt als 'de baby' verandert in 'de kinderen'. Kevin was net toegetreden tot een bloeiende maatschap van veeartsen in de Alvarado Dierenkliniek, waar zowel grote als kleine huisdieren behandeld werden: van koeien tot kaketoets en alles daar tussenin, met als klap op de vuurpijl eens een kangoeroe. Zijn hart ging open bij ieder schepsel dat door de deur kwam, mens of dier. Zo nu en dan nam hij een mishandelde of zwerfpuppy mee naar huis: Trinity, Shadow, wolwitte Cypress, slimme River, stroachtige Arnold en vertederende Jack, half dwergpincher en half gladiator, die zich altijd wanneer Annabel ziek was als haar waakhond opwierp.

Toen we ons nieuwe huis betrokken dacht Kevin maar één ding: *locatie, locatie, locatie*. Ik dacht: *schooldistrict, babysitters, consultatiebureau*. Hij dacht aan een familiebedrijf; ik dacht aan het bedrijf om een familie te runnen. Dat maakt ons zo'n goed team. Het ging in sneltreinvaart naar 2011, zonder dat het in ons hoofd opkwam dat het leven rond eerstehulpafdelingen en specialisten in zeldzame ziekten zou gaan draaien. Zaken als kunstmatige beademing, CT-scans, biopsies en bloedmonsters leken onvermijdelijk voor onze bejaarde grootouders, maar voor een kind? Ondenkbaar! Kevin en ik rekenden op een onbezorgd gezinsleven rond ons schilderachtige huis met haard, met perfecte kinderen die verstoppertje speelden tussen de oude eiken, heen en weer zwipten tussen de takken van de populieren en vadertje en moedertje speelden in de stevig gebouwde boomhut.

Vooral die grote populier was een avontuur dat naadloos in de reeks van de Zwitserse familie Robinson paste: junglegym, droomkasteel en wildsafari tegelijk. Samen met haar vriendin had Abbie hem met een 'klimrekconstructie' aan een van de kleinere bomen verbonden, zodat er een natuurlijke brug was ontstaan waar ze op hun gemak de wereld overzagen en fantaseerden over van alles en nog wat. Op een dag kwamen ze met een verlaten vogelnestje naar beneden; een schat die Annabel en Adelynn hevig fascineerde, maar Adelynn was te klein om in de populierbomen te klimmen en Annabel voelde zich niet goed genoeg om buiten te spelen.

'Misschien dat die migraineachtige hoofdpijn van de medicijnen komt', zei ik tegen Kevin. 'Maar als we die verminderen, lopen we dan het risico op een nieuwe verstopping van haar darmkanaal?'

'Laten we niet solliciteren naar complicaties', antwoordde hij. 'Ze moet deze week naar Boston voor controle. Als er iets aan de hand is, vinden ze het wel.'

Annabel en ik stegen op van de luchthaven Dallas-Fort Worth en lieten de stad met haar keurig verzorgde buitenwijken snel achter ons. Het drukke verkeer in de diepte leek al gauw op een kriewelende mierenhoop. De boerderijen en olievelden strekten zich als een vervagende lappendeken onder ons uit. Annabel liet haar voorhoofd tegen het raampje rusten en keek toe hoe alles verdween onder een dik wolkendek. Haar gedachten waren mijlenver weg en haar ogen stonden glazig van de vertrauwde pijn van een sluimerende migraine. Ze had deze reis vaak genoeg gemaakt om te weten dat ze het cabinepersoneel met haar opgeruimde natuur en ontwapenende glimlach een extra flesje frisdrank kon ontfutselen. Ze wist ook wat haar in het Boston Kinderziekenhuis te wachten stond: uitgebreide

onderzoeken, bloedafnames en bodyscans, die haar mentaal en fysiek uitputten.

‘Het is zo voorbij’, zei ik tegen haar. ‘Voor je het weet zijn we weer thuis en dan is het nog maar *even* – ik knipte met mijn vingers in de lucht – en het is Kerst.’

Onmiddellijk bereid om het van de positieve kant te bekijken, begon Annabel te knikken en te stralen en vouwde mijn arm om haar schouders. Ik liet mijn duim langs haar sleutelbeen glijden, bij de plek waar een centraal infuus was ingebracht om rechtstreeks parenterale voeding in haar bloedsomloop af te geven wanneer haar lijfje door intestinale pseudo-obstructie niet op de normale wijze zelfstandig voedsel of zelfs water kon verwerken. Simpel gezegd is er sprake van pseudo-obstructie als de zaken in iemands ingewanden niet normaal van a naar b bewegen. Soms heeft dat een neurologische oorzaak, soms heeft het met de musculatuur te maken. In Annabels geval was het vermogen tot synchrone samenwerking in haar zenuwstelsel aangetast. Oplevingen lijken erg op intestinale obstructie en hebben dezelfde uitwerking; vandaar de naam *pseudo-obstructie*.

We kampten al vier jaar met de wrede werkelijkheid achter deze medische terminologie. We hadden lang en fel gestreden; eerst om deze hartverscheurende diagnose boven tafel te krijgen, vervolgens om een vleugje hoop en ondersteunende hulp voor onze Anna te vinden. Zo waren we ten slotte bij dokter Samuel Nurko terechtgekomen, directeur van Centrum Motiliteits- en Gastro-intestinale stoornissen in het Boston Kinderziekenhuis en hoogleraar pediatrie aan de medische opleiding van Harvard. Hij wordt gezien als een toonaangevend specialist op het gebied van pseudo-obstructie, maar Anna en zijn andere patiënten zijn vooral weg van hem vanwege zijn brede glimlach

en vrolijke Elmo-stropdassen. Hij was als een reddingsboei voor ons. We klampten ons aan hem vast, hoewel we door de reis- en behandelkosten financieel volledig werden uitgekleed. Deze reis hadden we betaald door Kevins degelijke, opgepimpte pick-up truck met het opschrift *Kijk eens Ma! Ik ben een Texaanse veearts!* te verkopen, die hij een paar jaar geleden zo trots als een pauw had aangeschaft.

Het valt niet mee om een zekere kwaliteit van leven te bereiden voor kinderen met deze chronische, levensbedreigende aandoening. We wrongen ons in allerlei bochten om haar pijn te verlichten en haar een – al was het maar enigszins – normaal leven te laten leiden. Dr. Nurko was één van slechts enkele artsen in de Verenigde Staten die cisapride kon voorschrijven, een medicijn dat officieel uit de handel was genomen in verband met mogelijke schadelijke bijwerkingen aan hart en lever. De regelmatige reizen naar Boston waren een noodzakelijk onderdeel van het jongleren op het koord tussen een heel aantal uiteenlopende klinische risico's enerzijds en zilveren randjes anderzijds.

Kevin kan een en ander vanwege zijn medische achtergrond wetenschappelijk duiden, maar ik heb de neiging er veel emotioneler mee om te gaan. Hoe kan het ook anders als moeder? Ga maar na om welke basale noodzaken het draait bij de zorg voor een baby. Je maakt je druk om wat erin gaat; je houdt in de gaten wat eruit komt. Dat is de basis voor de gezondheid van je baby. Om te kunnen leven moet je lijf drie zaken naar behoren verwerken: lucht, bloed en eten. Met twee van de drie red je het niet. Terwijl een 'defect' aan de eerste twee elementen garant staat voor een snelle, pijnloze dood, heeft een ingrijpende stoornis bij dat laatste chronische kwellings tot gevolg.

Als je lichaam serieuze problemen heeft op het gebied van

voedselverwerking, is alle beschikbare medische hulp in het beste geval vernederend en in het slechtste geval een onverteerbare aanslag op je fysieke en emotionele welzijn. Annabel had een groot deel van het hele traject afgelegd. Deze afgrijselijke draak had zijn tanden meedogenloos in haar leven gezet; Kevin en ik konden hem niet verslaan en dat brak ons hart.

Bij alle pijn, ziektesymptomen, geworstel om het op school bij te benen en de achterstanden die ontstonden terwijl haar zussen het geweldig deden, had Annabel een soort blijmoedige acceptatie aan de dag gelegd. In de eerste paar jaar ontwikkelden Kevin en ik een dikke huid onder de vloedgolf van slechte berichten en chronische achteruitgang. Elke nieuwe uitslag namen we als een stel sceptische gordeldieren in ontvangst. Annabel daarentegen toonde zich optimistisch over nieuwe behandelmethodeën en deed filosofisch over de methoden die geen effect hadden gehad. Stoïcijns verdroeg ze de naalden, buisjes en elektroden en stelde zich 99 procent van de tijd op als een modelpatiënt. Ze straalde vrede en vreugde uit en trok als een magneet liefde aan. Er stond een hechte kring van vrienden en familieleden om ons heen, die voor ons kookten, baden en ogenblikkelijk alles lieten vallen als er oppas voor Abbie en Adelynn nodig was.

Op de luchthaven van Boston werden we begroet door onze vrienden Beth en Steve Harris, die ervoor zorgden dat we nooit zonder hulp uit het vliegtuig en door de stad hoefden te manoeuvreren. We waren met elkaar in contact gebracht door de vrouw van de voorganger die Kevin en mij had getrouwd. Ze bad al langere tijd voor ons gezin en Anna's lijdensweg; toen ze hoorde dat we voor medisch onderzoek naar Boston gingen mobiliseerde ze haar vrienden Beth en Steve, die er op hun

beurt op toezagen dat er altijd iemand op het vliegveld was om ons te begroeten en naar ons hotel te brengen.

Beth nam Annabel in haar armen en we haastten ons naar de ontvangsthal.

‘Ben je klaar voor de Kerst?’ vroeg ze.

‘We maken er dit jaar niet veel werk van’, antwoordde ik. ‘Gewoon met de familie.’

Dat had wel wat meer om het lijf dan die uitspraak deed vermoeden. In de familie Beam is het bij vakanties vooral inpakken en weggeven wat de klok slaat: de dagen vóór Kerst zijn we bij mijn ouders (Maw Maw en Paw Paw) in Wichita Falls; kerstavond brengen we door met Kevins ouders (Gran Jan en P Paw) en de jaarwisseling met Kevins nonny (zoals ‘oma’ ten noorden van de lijn Maso-Dixon wordt genoemd) in haar appartement aan zee in Corpus Christi.

‘Dat klinkt als dikke pret’, merkte Beth op.

‘Dat is het zeker’, verklaarde Annabel. Behendig bewoog ze zich als ervaren reiziger met haar koffertje op wieltes over de roltrap.

Ik pakte haar onder een ellenboog en zei: ‘Anna, liefje, wacht even en doe je jas aan voor we naar buiten gaan.’

Ze droeg een roze T-shirt met vlinderprint en ingenaaid jersey jasje met korte mouwtjes en een ritssluiting van voren. Het was haar favoriete kledingstijl van dat moment en voor een zonnige decemberdag in Dallas-Fort Worth was daar niets mis mee, maar dat gold niet voor Boston. Toen ze stilstond om een warme parka aan te trekken zag ik dat het vlindershirtje tijdens de vlucht strakker om haar opgezwollen buikje was gaan zitten. Er ging een rilling van onbehagen langs mijn rug.

We kwamen bij de auto en er volgde een knuffelronde met Steve.